

12 Νοεμβρίου 2021

Αρχιμ. π. Διονύσιος Κατερίνας: Η Εκκλησία που νυμφεύεται μία εποχή θα χηρεύσει την επομένη

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#)
[/ Πολυμέσα - Multimedia](#)

Η ιστορία της Εκκλησίας, είναι η ιστορία του Θεού και των ανθρώπων, του χρόνου και της αιωνιότητας, του Σταυρού και της Αναστάσεως, της πτώσεως και της απολυτρώσεως, της κενώσεως του Θεού για την σωτηρία του ανθρώπου.

Ομιλία με θέμα «Η Εκκλησία που νυμφεύεται μία εποχή θα χηρεύσει την επομένη», πραγματοποίησε ο Αρχιμανδρίτης π. Διονύσιος Κατερίνας, κληρικός της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Τετάρτη 10 Νοεμβρίου.

Της ομιλίας, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», προηγήθηκε Ιερά Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο τη Βηματάρισσα.

Η ομιλία μεταδόθηκε από το κανάλι του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...» στο YouTube.

Ο π. Διονύσιος ξεκινώντας την ομιλία του, υπενθύμισε πως Ορθοδοξία σημαίνει ένα μοναδικό ιστορικό γεγονός, την σάρκωση του Θεού Λόγου. Την είσοδο του Ακτίστου στην ιστορία, για να θεωθεί ο άνθρωπος και να αγιαστούν η κτίση και η ιστορία.

Η ανθρωπότητα, με όργανο την Θεοτόκο, γεννά τον Θεό της, ο οποίος τη νυμφεύεται. Ο Τριαδικός Θεός νυμφεύεται την Εκκλησία Του. Μέσα στον δοξασμό και τον ερωτισμό του Άσματος Ασμάτων, καταφαίνεται η αγαπητική σχέση, δια της οποίας γνωρίζονται ο Θεός και ο λαός Του.

Και ο δεσμός αυτός είναι ακατάλυτος, τους κοντινούς και τους μακρινούς, τους κάνει ένα σώμα. Δεν περιορίζει, δεν οριοθετεί, δεν μειώνει τίποτα αυτήν την σχέση του Θεού με τον λαό Του, που ονομάζεται Εκκλησία.

«Η ευθύνη των κληρικών και λαϊκών που είμαστε τα μέλη της, είναι η διακήρυξη αυτού του μηνύματος, του μυστηρίου το οποίο αποτελεί την αλήθεια της Εκκλησίας.

Το μυστήριο είναι το φυσικό κλίμα της πίστεως και παρά το γεγονός ότι είναι άχρονο, δε νοείται εκτός της ιστορίας, διότι είναι υπερφυσική αποκάλυψη του Θεού, εντός του φυσικού κόσμου.

Εμφανίζεται εντός της ιστορίας και εξελίσσεται και αναπτύσσεται μέσα της. Εισάγει την αιωνιότητα εντός του χρόνου, το άπειρο εντός του χώρου, τον Θεό εντός της ιστορίας.»

Και η ιστορία δε νοείται χωρίς τον Θεό, συνέχισε ο π. Διονύσιος, είναι θεοκεντρική η ιστορία. Έχει κέντρο τον Θεό, ακτίνια τον άνθρωπο και περιφέρεια την υπέρβαση του χρόνου, την αιωνιότητα.

Η ιστορία της Εκκλησίας, είναι η ιστορία του Θεού και των ανθρώπων, του χρόνου και της αιωνιότητας, του Σταυρού και της Αναστάσεως, της πτώσεως και της απολυτρώσεως, της κενώσεως του Θεού για την σωτηρία του ανθρώπου.

Η ιστορία είναι ο χώρος και το στάδιο που μέσα του ιδρύθηκε η Εκκλησία. Ως η είσοδος του Θεού εντός της ιστορίας, κατοχύρωσε το υπερβατικό της νόημα, δίδαξε το Ευαγγέλιο της Καινής Διαθήκης και έφερε το φως της αποκαλύψεως του Θεού στον άνθρωπο.

Όμως, όπως τόνισε, η ιστορία δεν ενσάρκωσε και δεν βίωσε την υπερβατική αλήθεια της αποκαλύψεως. Τα βιώματα της δεν σημείωσαν προοδευτική πορεία και θρίαμβο του θείου Λόγου επί της γης. Δεν μεταμόρφωσε και δεν άλλαξε πάντοτε τον ρου της ιστορίας.

«Αντιθέτως υπέστη την επίδραση της, παραμορφώθηκε και αλλοιώθηκε το «πρωτότυπον αυτής κάλλος». Και αυτό δυστυχώς είναι η αμαρτία όλων μας, των μελών της Εκκλησίας.

Η Εκκλησία, όχι ως μυστικό Σώμα του Χριστού, αλλά ως διοίκηση και οργάνωση και εξαιτίας των ατελειών όλων όσοι την αποτελούν, κάνει ένα μεγάλο λάθος. Συντάσσεται και υποτάσσεται σε ευκαιριακές αντιλήψεις και μόδες εποχών.»

Η αχαλίνωτη ασυδοσία του ανθρώπινου λόγου, προς έρευνα και εκλογίκευση των υπερφυσικών, παρατήρησε στη συνέχεια ο π. Διονύσιος, μείωσε το κύρος της Εκκλησίας και επέφερε σύγχυση στην ιστορία.

Όταν λάβει η Εκκλησία πλήρη συνείδηση της ευθύνης και αποστολής της μέσα στον κόσμο, όταν καταστήσει βίωμα της την πίστη στον υπερεμπειρικό κόσμο, των απόλυτων και αναλλοίωτων προτύπων και αξιών, όταν κάνει βιωμένη πράξη την θεωρία της πίστεως, μόνο τότε θα επιδράσει θετικά και θα μεταμορφώσει πνευματικά, τον άνθρωπο και την ανθρωπότητα.

Αυτή η ευθύνη και αποστολή, ξεκινάει πρώτα από τους ποιμένες της Εκκλησίας. Πρέπει να πορευόμαστε ως μέλη της Εκκλησίας «αληθεύοντες εν αγάπη».

Ούτε αγάπη χωρίς αλήθεια, ούτε αλήθεια χωρίς αγάπη. Αγάπη χωρίς αλήθεια, οδηγεί σε συμβιβασμούς, Και αλήθεια χωρίς αγάπη, οδηγεί σε φανατισμούς.

Να μην ξεχνάμε, είπε ολοκληρώνοντας, πως ο Θεός μέσα στην Εκκλησία Του, δεν στέλνει αυτό που θέλουμε, αλλά αυτό που χρειαζόμαστε. Να μην προσπαθούμε να εξηγήσουμε τα πάντα με την στενή ιδιωτική μας λογική.

Παντού, σε όλη την φύση που μας περιβάλλει, ακόμα και στις πίκρες που μας προσφέρει η ζωή αυτή, οι πιστοί της Εκκλησίας διακρίνουμε τα «δακτυλικά αποτυπώματα» του Κυρίου μας.

«Του κτίστου και δημιουργού μας, που δεν ζητά αρχιτέκτονες για να του υποβάλλουν σχέδια πως θα οικοδομήσει το Σώμα της Εκκλησίας, αλλά εργάτες για να εκτελέσουν το δικό Του σχέδιο.

Σχέδιο που εκπόνησε όταν έδωσε πνοή στους πρωτοπλάστους και θεμελίωσε στον Γολγοθά με το αίμα Του. Η Εκκλησία δεν χρειάζεται δεκανίκια καμιάς εποχής για να παραμείνει νύμφη του παμβασιλέως Χριστού.

Εκκλησία, πύλη των ουρανών, πόρτα του Θεού. Τίποτε πιο δυνατό, τίποτε πιο ισχυρό, από του Χριστού την αγία Εκκλησία. Ασύλευτη η οικοδομή της, ανίκητη η

δύναμη της.»

[Την ομιλία μπορείτε να παρακολουθήσετε εδώ:](#)